

ποιήσας, κατὰ Κράτουν, ὡδίς, ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τῆς φαντασίας συνθέματα. Ἐκτὸς τούτων ἀναφέρεται ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἐν λόγῳ Ζαχαρίου ἐπιτομή τις γραμματική, ἀγνωστον ἢ ἐκδοθεῖσα, ἢ συγραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ.

Τὰ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θεοκρίτου σχόλια δὲν ἔγραψαν ὑπ' αὐτοῦ; ἀλλὰ συνελέχθησαν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς προλεγομένοις λέγει « ἐν πολλοῖς διεσπαρμένα εὑρών ἀντιγράφοις πόνῳ πολλῷ εἰς ἐν συνήγαγγον ». Κατὰ λάθος δὲν ὑπότιμοι ὅτι ὁ Ζαχαρίας, « ἦτο καλὸς τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐρμηνευτὴς, καὶ ὅτι ὀστημέραι ἀναγινώσκονται ὑπὸ τῶν φιλολόγων τὰ πλήρη πολυμαθεῖς σχόλια αὐτοῦ εἰς τε τὸν Πίνδαρον καὶ τὸν Θεοκρίτον, καὶ ὅτι ἄλλα εἰς ἄλλους ποιητὰς ἀπωλέσθησαν ».

Ως ποιητὴν δὲ τὸν Καλλιέργυν, ἢ ἐκδότην τῶν ποιητῶν, ἀνώνυμος τις ἐπήνεγε διὰ τῶν ἑζῆς στίχων·

Hic ita Parnassi pertingit labra bicornis
Fonte, et sic sumptas inde ministrat aquas
Gloria; quod cantus non solum fertur ad ipsum,
Illa sed Vatum cœtera turba nitet⁽¹⁾.

Μανουὴλ ὁ Κορίνθιος.

Ἐγένετο μαθητὴς Ματθαίου τοῦ Καμαριώτου, διδάξας μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ πατριαρχικῇ σχολῇ ἐχρημάτισσε μέγας ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλακή τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν πατριαρχῶν Παχωμίου Α', Θεολάπτου, καὶ Ιερεμίου Α'. (1505—21) ⁽²⁾. Τοῦτον ἡ Πατριαρχικὴ ιστορία καλεῖ σορώτατον καὶ θεατογικώτατον.

(1) Ἐλληνομ. σελ. 328. Άι ὑπὸ Καλλιέργου ἐκδόσεις τοῦ Ἀγαπητοῦ καὶ Θωμῆ Μαγίστρου είγονται διαφύγει: τὰς ἑρεύνας τοῦ πολυμαθοῦς συντάκτου τοῦ Ἐλληνομνήμονος. Καὶ ὁ Μορέλλιος ἀποδίδει εἰς τὸν Ζαχαρίαν Καλλιέργην τὴν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐν Βενετίᾳ ἡ 'Ρώμῃ γενομένην ἐκδοσιν τῶν ἐρωτημάτων τοῦ Χριστολογαρᾶ (Fabr. Bibl. Gr. VI, σελ. 227).

(2) « Ματθαῖος Καμαριώτης ἦταν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τῆς ἀλώσεως καὶ ἐγρημάτισσε διδάσκαλος Μανουὴλ Κορίνθιος, τοῦ ἐπὶ τῇ πατριαρχικῇ Θεολάπτου, καὶ Ιερεμίου τοῦ μετὰ τούτους, ἔχοντος τὸ δρρίκιον τοῦ μεγάλου ῥήτορος» οὗτος δὲ ἐδίδαξεν Ἀντώνιον Καρυτλίκην ἐπιλεγόμενον, καὶ Ἀρσένον οὗτος τὸν Μονεμβασίας οὗτος δὲ τὸν ἔμδυ πατέρα Ιωάννην». (Θεοδόσιος Συγγουζλᾶς ἐν Γερμανογ. τετρ. 2. λ. 90,